

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **RAGOTEX s. r. o., IČ: 263 06 522**, se sídlem Praha 1, Betlémské nám. 259/11, zastoupen JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským, advokátem v Prostějově, Masarykova 427/31, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, v řízení o žalobě proti rozhodnutí proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu č. j. 8316/11-1300-108624 ze dne 5. 10. 2011,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu č. j. 8316/11-1300-108624 ze dne 5. 10. 2011 se z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný j e p o v i n e n zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8.808 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Ing. Ondřeje Lichnovského, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou dne 28. 12. 2011 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu, (dále jen „odvolací orgán“), ze dne 5. 10. 2011, č. j. 8316/11-1300-108624, jímž k odvolání žalobce částečně bylo změněno rozhodnutí - platební výměr na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období únor 2008, vydaný Finančním úřadem pro Prahu 2 (dále jen „správce daně“) dne 30. 11. 2009 pod

č. j. 192026/09/10/002514109230, jímž byla žalobci oproti nadměrnému odpočtu ve výši 177.749 Kč, vykázanému v daňovém přiznání, vyměřena vlastní daňová povinnost ve výši 7.184 Kč. Změna prvostupňového rozhodnutí spočívala v tom, že základ daně (na ř. 310) byl změněn z částky 218 Kč na částku 805.258 Kč, daň byla změněna z částky 41 Kč na částku 152.999 Kč (stejným způsobem byla změněna rovněž celková suma plného nároku na odpočet daně na ř. 390); dále byl změně odpočet daně (na ř. 750) z částky 41 Kč na částku 152.999 Kč, vlastní daňová povinnost (na ř. 753) z částky 7.184 Kč na částku 0 Kč a nadměrný odpočet (na ř. 754) z částky 0 Kč na částku 145.774 Kč. V ostatních částech zůstalo odvoláním napadené rozhodnutí beze změny.

Odvolací orgán dospěl na základě nově zjištěného skutkového stavu k odlišnému právnímu názoru, než správce daně v otázce deklarovaného plnění od společnosti BORSE GROUP a.s. Přijetí tohoto plnění považoval odvolací orgán za prokázané, avšak neshledal splnění podmínek vyžadovaných v § 72 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném do 31. 3. 2011, pro uplatnění nároku na odpočet DPH u přijatého zdanitelného plnění v souhrnné hodnotě základu daně 243.870 Kč a daně 46.335 Kč, neboť žalobce neprokázal jeho použití pro ekonomickou činnost. Odvolací orgán při hodnocení tohoto plnění (jednalo se o módní zboží jako kabelky, peněženky, rukavice) s odkazem na žalobcem předložený znalecký posudek ze dne 5. 12. 2008 konstatoval, že žalobce i vzhledem k personálnímu propojení s dodavatelem mohl vědět, že nakupuje zboží nekvalitní a určené k fyzické likvidaci, u kterého mohl a měl uplatnit reklamační nároky, neboť bylo patrné, že nebude způsobilé k využití pro jeho ekonomickou činnost.

Žalobce v podané žalobě předeslal, že mezi účastníky řízení je sporná toliko otázka, zda nákup zboží od dodavatele (BORSE GROUP, a.s.) byl přijetím plnění za účelem ekonomické činnosti žalobce ve smyslu § 72 zákona o DPH. K hospodářskému pozadí obchodu uvedl, že věděl o snižující se platební morálce dodavatele, a jelikož za ním měl pohledávky, souhlasil s odkupem veškerého jeho zboží, aby své ztráty minimalizoval; kupní cena byla započtena proti veškerým závazkům dodavatele vůči žalobci, jež hodnotu zboží ostatně převyšovaly. Jelikož se jednalo o poslední možnost vymožení pohledávky, žalobci nezáleželo na tom, zda bylo zboží poškozené, vyšlé z módy atp. V případě neuskutečnění obchodu by se naopak žalobce jako pronajímatel prostor, v němž bylo zboží uskladněno, musel o toto zboží postarat, přičemž náklady s tímto spojené by byly rovněž nedobytné.

Nosným argumentem odvolacího orgánu pro nepřiznání odpočtu bylo, že žalobce měl již v době nákupu vědět, že kupuje vadné a neprodejné zboží, jež z tohoto důvodu nemůže použít ke své ekonomické činnosti. Z rozhodnutí není zřejmé, jak odvolací orgán dospěl k svému závěru, že zboží bylo poškozeno již v době nákupu dne 1. 2. 2008; nijak se nevypořádal s eventualitou, že k poškození zboží mohlo dojít v důsledku přenášení (uprostřed zimy) či následného skladování. Žalobce zdůraznil, že důkazní břemeno ohledně tohoto tvrzení zpochybňujícího věrohodnost účetnictví daňového subjektu nese správní orgán. I kdyby však zboží bylo bývalo poškozeno již v době nákupu, ze znaleckého posudku vyplývá, že bylo poškozeno toliko z části; zbylá část byla bezvadná, avšak z důvodu vysoké módnosti tohoto zboží v době vyhotovování posudku již neprodejná. Z rozhodnutí tak nikterak nevyplývá, proč odvolací orgán vyloučil veškeré zboží uvedené ve znaleckém posudku.

Žalobce vzhledem k uvedenému považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, proto navrhl, aby je soud zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Odvolací orgán ve svém vyjádření ze dne 15. 3. 2012 navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl s tím, že vyzval žalobce k navržení důkazů zpochybňujících závěr správního orgánu, že přijal v částečném rozsahu plnění nezpůsobilá k použití v rámci ekonomické činnosti žalobce, žalobce však žádné důkazní prostředky nenavrl ani nepředložil. K nízké platební morálce společnosti BORSE GROUP, a.s. odvolací orgán podotkl, že podnikatelský subjekt nese určitou míru rizika spojenou s výběrem jeho obchodních partnerů. Pokud jde o předmětný znalecký posudek, nevyplývá z něj, že se pouze z části jednalo o poškozené zboží. Předmětem znaleckého posudku je shodně starší zboží v celkové hodnotě 265.872 Kč, které je určeno pro fyzickou likvidaci a není tak způsobilé k použití pro ekonomickou činnost žalobce. V této souvislosti odvolací orgán připomněl, že žalobce nepředložil žádnou evidenci cen (ani evidenci slev z cen) ve smyslu § 11 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách. Z posudku nevyplývá tvrzení žalobce, že „nakoupil vysoce módní zboží“; během necelého roku by se z něj bylo těžko stalo – slovy znaleckého posudku – „starší zboží, jehož prodej je výrazně omezen“. Odvolací orgán zopakoval, že i vzhledem k personálnímu propojení s dodavatelem žalobce měl vědět, že nakupuje nekvalitní zboží, u nějž je třeba uplatnit reklamační nároky. Namísto takového postupu však žalobce předmětné zboží nechal zlikvidovat. Za těchto okolností odvolací orgán shrnul, že žalobce neprokázal použití zboží pro svou ekonomickou činnost, jak vyžaduje pro přiznání nároku na odpočet § 72 odst. 1 zákona o DPH.

Žalobce v replice ze dne 19. 4. 2012 uvedl, že měl od počátku v úmyslu předmětné zboží prodat. Ze znaleckého posudku ostatně vyplývá, že se je pokusil bezúspěšně prodat se slevou a úspěšný nebyl ani v prodeji komisním způsobem. „Vadné“ zboží nebylo u koho reklamovat, neboť společnost BORSE GROUP, a.s. se brzy po obchodu stala nekontaktní. Ohledně vysoké módnosti svého zboží žalobce podotkl, že se jednalo o mnohaleté skladové zásoby, a dále že v tomto módním odvětví je skutečně třeba mít každý rok nové zboží; zboží starší jednoho roku je prodejně přinejlepším se slevou v řádu desítek procent. K vytýkanému nedoložení evidence slev žalobce uvedl, že neměl povinnost takovou evidenci vést, neboť veškeré zboží vždy prodával prostřednictvím komisionářů. Vzhledem k uvedenému žalobce setrval na svém žalobním návrhu.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního oba účastníci řízení souhlasili s takovýmto postupem.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

K osobě žalovaného je třeba uvést, že v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí přezkoumávala rozhodnutí finančních úřadů vydaná ve správním řízení Finanční ředitelství [§ 9 písm. c) zákona č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech]. Podle § 7 písm. a) zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, jímž byl zákon č. 531/1990 Sb. ke dni 1. 1. 2013 zrušen, vykonává působnost správního orgánu nejbližší nadřízeného finančním úřadům, a tedy i rozhoduje o podaných odvoláních, Odvolací finanční ředitelství se sídlem v Brně. Působnost k rozhodování o odvolání v posuzované věci tak v průběhu řízení o žalobě přešla z Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu na Odvolací finanční ředitelství, na které tak přešlo rovněž postavení žalovaného.

Mezi účastníky řízení je sporná toliko otázka, zda žalobce mohl u zdanitelného plnění v hodnotě souhrnného základu daně 243.870 Kč a daně 46.335 Kč, přijatého na sklad dle dokladů „prij001-prij006“ nárokovat odpočet daně z přidané hodnoty podle § 72 odst. 1 zákona o DPH. V průběhu řízení bylo sporné i samotné uskutečnění tohoto plnění, avšak odvolací orgán dospěl na podkladě dalších předložených důkazů k závěru odlišnému od správce daně, a sice že žalobce přijetí tohoto plnění prokázal. Sporné dále není, že toto zboží (koženou galanterii: kabelky, peněženky, rukavice) žalobce koupil dne 1. 2. 2008 od dodavatele BORSE GROUP, a.s., a na základě znaleckého posudku Vladimíra Matouška o ceně movitých věcí ze dne 5. 12. 2008 je nechal fyzicky zlikvidovat.

Ze znaleckého posudku se podává, že znalec provedl dne 1. 12. 2008 prohlídku ve skladových prostorách firmy žalobce na adrese Prostějov, Drozdovice 31a. Na str. 2 předeslal, že „[p]osudek se týká ocenění nadbytečných a neprodejných starších zásob zboží,“ a v posudkovém závěru mimo jiné konstatoval: „Prohlídkou bylo zjištěno, že se jedná o sortiment doplňkových výrobků z kůže, případně kombinace kůže textil. Předložené věci jsou částečně poškozené /prasklé švy, odřená kůže apod., přepravou a manipulací znečištěné, případně jinak znehodnocené. Protože se jedná o starší zboží, které podléhá módě, je jeho další prodej výrazně omezený. Nebyl úspěšný ani prodej komisním způsobem s podstatnou slevou.“ Hodnotu zboží znalec odhadl na 268.872 Kč a vzhledem k uvedenému doporučil „vyřazení zboží ze stavu a následnou fyzickou likvidaci“.

Podle § 72 odst. 1 zákona o DPH, ve znění účinném v rozhodné době, nárok na odpočet daně má plátce, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Nárok na uplatnění odpočtu daně vzniká dnem, ke kterému vznikla povinnost přiznat daň na výstupu.“

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. října 2014, č. j. 9 Afs 86/2013 – 34, podle § 72 odst. 1 zákona o DPH, ve znění do 31. 3. 2011, měl plátce nárok na odpočet daně za podmínky, že přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Dle § 73 odst. 2 stejného zákona bylo možno uplatnit nárok na odpočet v okamžiku, který mohl časově předcházet splnění této podmínky. Pokud plátce daně nárok na odpočet daně uplatnil, avšak následně použil přijatá zdanitelná plnění k uskutečnění plnění osvobozených od daně bez nároku na odpočet daně (zde z důvodu prodeje nedokončené stavby, u níž byla zdanitelná plnění přijata v souvislosti s rekonstrukcí), podle § 75 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty mu nárok na odpočet daně nevznikl. Plátcem daně již uplatněný nárok se tak stal neoprávněným ex tunc k datu uplatnění odpočtu v daňovém přiznání a přiznanou daň bylo třeba vypořádat zákonem stanoveným způsobem, jímž bylo podání dodatečného daňového přiznání na daň vyšší.

Předmětem podnikání žalobce v roce 2008 byl (a nadále je) velkoobchod a maloobchod použitým zbožím; ze správního spisu vyplývá, že se jedná mimo jiné o prodej oděvních doplňků (např. rukavic, kabelek, peněženek) prostřednictvím komisionářů. Rozhodující pro posouzení věci tudíž je, zda lze fyzickou likvidaci předmětného zboží považovat za použití pro uskutečnění ekonomické činnosti ve smyslu citovaného ustanovení.

Cílem systému odpočtů DPH především je, aby byly podnikatelské subjekty zbaveny zátěže DPH, která je splatná nebo byla odvedena v rámci jejich ekonomické činnosti. Tento systém zajišťuje realizaci základního principu tohoto druhu zdanění, tj. principu daňové neutrality. Registrovaní plátcí této daně jsou povinni zaplatit daň na výstupu, nicméně za splnění zákonných podmínek si mohou nárokovat odpočet daně na vstupu. Institut odpočtu

daně na vstupu tedy zjednodušeně řečeno plátcí umožňuje získat zpět od státu daň, kterou jinému plátcí (dodavateli) zaplatil v rámci ceny pořizovací jakožto daň na vstupu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 83/2010 - 68 ze dne 26. 1. 2011). Zásada daňové neutrality se plně uplatňuje v rámci systému DPH, jak je nastaven směrnicí Rady 2006/112/ES ze dne 28. 11. 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty, která s platností od 1. 1. 2007 zrušila Šestou směrnici, u níž byl tento princip rovněž uplatňován a jež byla provedena do zákona o DPH.

Souvislostí mezi použitím přijatého zdanitelného plnění a hospodářskou činností daňového subjektu se ještě za účinnosti Šesté směrnice zabýval Soudní dvůr Evropské unie, (dále jen „SDEU“), v rozsudku ve věci C-32/03 I/S Fini H v. Skatteministeriet (C-32/03) ze dne 3. 3. 2005, v němž odpovídal na otázku, zda může být osoba považována za osobu vykonávající samostatnou hospodářskou činnost ve smyslu čl. 4 odst. 1 až 3 šesté směrnice 77/388 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu musí být vykládán v tom smyslu, že osoba, která přestala vykonávat obchodní činnost, ale pokračuje v placení nájmu a poplatků spojených s prostory sloužícími k této činnosti, neboť nájemní smlouva obsahuje ustanovení o nemožnosti výpovědi, je považována za osobou povinnou k dani ve smyslu tohoto článku, a může v důsledku toho odečítat daň z přidané hodnoty z částek takto uhrazených, pokud existuje přímý a bezprostřední vztah mezi provedenými platbami a obchodní činností a je prokázána neexistence podvodného úmyslu nebo zneužití. Taková plnění, jakými jsou platby, v jejichž úhradě osoba pokračuje po dobu likvidace své činnosti spočívající v poskytování stravovacích služeb, musí být totiž považována za součást hospodářské činnosti ve smyslu článku 4 šesté směrnice. Krom toho existuje přímý a bezprostřední vztah mezi povinností pokračovat v úhradě nájemného a ostatních poplatků poté, co byla hospodářská činnost a její výkon ukončen, pokud byla nájemní smlouva uzavřena za účelem možnosti disponovat s prostory nezbytnými k výkonu této činnosti a prostory byly pro tuto činnost skutečně určeny. Trvání povinnosti platit nájem a související poplatky z uvedených prostor nemá v tomto ohledu dopad, pokud je tato doba nezbytně nutná k dokončení likvidace. (viz body 24, 26, 28–29, 35 a výrok)

SDEU v tomto rozsudku mj. konstatoval: „Kdokoliv, kdo uskutečňuje přípravné úkony, je v důsledku toho považován za osobu povinnou k dani ve smyslu čl. 4 této Směrnice a má nárok na odpočet [...]. Tento odpočet zůstává zachován, i když se osoba později rozhodne, že s přihlédnutím k výsledkům studie rentability ne zahájí provozní fázi a dotčená společnost vstoupí do likvidace, takže předpokládaná hospodářská činnost nevede ke vzniku zdanitelných plnění“ (bod 22). „Společný systém DPH tedy zaručuje naprostou neutralitu daňové zátěže všech hospodářských činností, a to bez ohledu na účel nebo výsledky těchto činností za podmínky, že ony samy v zásadě DPH podléhají“ (bod 25). Soudní dvůr proto konstatoval, že „[v]zhledem k tomu, že nájemní smlouva byla uzavřena Fini H za účelem možnosti disponovat s prostory nezbytnými k poskytování stravovacích služeb a s ohledem na skutečnost, že prostory byly skutečně pro tuto činnost určeny, je třeba připustit, že povinnost společnosti pokračovat v úhradě nájemného a ostatních poplatků poté, co tato činnost byla ukončena, přímo vyplývá z jejího výkonu“ (bod 28). Na druhé straně však dodal, že přiznání nároku na odpočet lze odmítnout, „pokud je s přihlédnutím k objektivním skutečnostem prokázáno, že nárok je uplatňován podvodně nebo zneužívajícím způsobem“ (bod 34).

Ačkoli oba případy nejsou skutkově shodné (společnost I/S Fini H zcela ukončila svou hospodářskou činnost, zatímco žalobce namísto prodeje fyzicky zlikvidoval toliko část obchodovaného zboží), ze zásad vytčených SDEU vyplývá, že fyzická likvidace části zboží nakoupeného za účelem dalšího prodeje sama o sobě nepředstavuje důvod pro nepřiznání

nároku na odpočet DPH; tento závěr ostatně nezpochybňovaly ani správní orgány. Nepřiznat nárok na odpočet DPH by bylo možné v případě, že by správní orgán zjistil a prokázal, že je nárok uplatňován podvodně nebo zneužívajícím způsobem. Takovým případem by mohla být rovněž situace, kdy daňový subjekt nakoupí zdánlivě za účelem dalšího prodeje zboží, o němž ví, že je ke své hospodářské činnosti nebude moci využít.

Odvolací orgán odůvodnil nepřiznání odpočtu tím, že *„odvolatel přijal a uskladnil zboží nekvalitní a určené k fyzické likvidaci, které dle jeho tvrzení měl prodávat koncovým spotřebitelům. V této souvislosti odvolací orgán připomíná zákon o ochraně spotřebitele č. 634/1992 Sb., v platném znění, který stanoví povinnost prodávajícího vydat spotřebiteli písemné potvrzení o reklamaci. Z odvolacího spisu nevyplývá, že by byly odvolatelem předloženy důkazní prostředky svědčící o vrácení zboží a tím méně vrácení zboží přijatého od společnosti BORSE GROUP. Odvolací orgán konstatuje, že odvolatel i vzhledem k personálnímu propojení s dodavatelem, mohl vědět, že se účastní obchodu se zbožím, jehož kvalita nebyla stoprocentní a u kterého mohl a měl uplatnit reklamační nároky, neboť bylo patrné, že nebude způsobilé k využití pro jeho ekonomickou činnost. Tento postup nepoužil a nekvalitní zboží zlikvidoval“* (str. 19 napadeného rozhodnutí).

Klíčová pasáž znaleckého posudku ze dne 5. 12. 2008 zní: *„Předložené věci jsou částečně poškozené /prasklé švy, odřená kůže apod. /, přepravou a manipulací znečištěné, případně jinak znehodnocené. Protože se jedná o starší zboží, které podléhá módě, je jeho další prodej výrazně omezený.“*

Ačkoli není pravda, že část zboží byla podle posudku bezvadná (výčet vad se vztahuje k podnětu, jímž jsou předložené věci jako celek, tudíž přinejmenším jednou z vad trpí každá jeho část), jak tvrdí žalobce, je třeba mu přisvědčit v tom, že důvodem omezené prodejnosti zboží nebyly podle posudku toliko zjištěné vady, nýbrž rovněž okolnost, že se jednalo o starší zboží podléhající módě. Tuto skutečnost však odvolací orgán zcela přehlédl, když jako jediný důvod pro nepřiznání odpočtu DPH shledal nedostatek kvality zboží (vzhledem k tomu, že vytýká žalobci neuplatnění reklamace, je zřejmé, že měl na mysli nedostatek kvality ve smyslu poškození či jiných obdobných vad zboží). Tento závěr však s posudkem, z nějž napadené rozhodnutí vychází, vzhledem k uvedenému nekoresponduje. Ve vyjádření k žalobě odvolací orgán doplnil, že *„[z] posudku nevyplývá tvrzení žalobce z úvodu žaloby, že ‚nakoupil vysoce módní zboží‘. Během necelého roku se z něj těžko stalo ‚starší zboží, jehož prodej je výrazně omezený‘;“* aniž by soud jakkoli hodnotil dostatečnost této argumentace, podotýká, že vady přezkoumávaného rozhodnutí nelze zhojit v řízení před soudem. Žalobce se sice ve správním řízení k těmto okolnostem ani přes výzvu odvolacího orgánu nevyjádřil, avšak již v posudku stojí, že předmětné zboží podléhá módě, a právě proto je jeho další prodej výrazně omezený.

Jakékoli přezkoumatelné odůvodnění postrádá rovněž tvrzení odvolacího orgánu, že žalobce před koupí zboží o jeho nedostatecích věděl, neboť odvolací orgán sice toto povědomí vyvodil z „personálního propojení žalobce s dodavatelem“, avšak nikterak neupřesnil, o jaké konkrétní personální propojení se mělo jednat. Soud může toliko spekulovat, že za tuto propojenost odvolací orgán považoval skutečnost uvedenou na jiném místě rozhodnutí, a sice že žalobce *„předložil ‚Oznámení o započtení‘ mezi odvolatelem a společností BORSE GROUP, ve které za obě strany jednala stejná osoba, tj. zástupce odvolatele“* (str. 15 nahoře). Toto započtení ze dne 18. 4. 2008 je však jednostranným právním jednáním žalobce, společnost BORSE GROUP, a.s. při něm žádným způsobem nejednala, tím spíše ne v zastoupení. Ostatně ani žalobce v tomto případě – podle právní úpravy účinné před 1. 1.

2014 – nejednal v zastoupení, nýbrž sám, prostřednictvím svého jednatele Ing. Romana Ondrýška, MBA.

Městský soud v Praze ze shora uvedených důvodů přisvědčil žalobní námitce, že závěr odvolacího orgánu, podle nějž žalobce „mohl vědět, že se účastní obchodu se zbožím, jehož kvalita nebyla stoprocentní a u kterého mohl a měl uplatnit reklamační nároky, neboť bylo patrné, že nebude způsobilé k využití pro jeho ekonomickou činnost,“ není dostatečně odůvodněn a z důkazů, o něž jej správní orgán opřel, nevyplývá.

Městský soud v Praze proto dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí, a proto je podle § 76 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému (§ 78 odst. 4 soudního řádu správního). V tomto řízení bude správní orgán vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 soudního řádu správního).

Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci plný úspěch. Výši náhrady potom určil podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), a to tak, že 3.000 Kč činily náklady na uhrazení soudního poplatku, dále náklady právního zastoupení za dva úkony právní pomoci podle § 9 odst. 3 a 2.100 Kč, tj. převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby, a 2x režijní paušál podle § 13 odst. 3 a 300 Kč, tedy celkem 8.808 Kč včetně DPH ve výši 21%. Náhradu nákladů v celkové výši 8.808 Kč je žalovaný správní orgán povinen zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. června 2015

JUDr. Slavomír Novák v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Horáčková